

Tady a dnes

Dobrý den,

bude to už nějaká chvíle, kdy jsem přišla do Domova u Nás, a postupně otevírala jedny dveře za druhými a zjišťovala, seznamovala se, objevovala a učila se. Ředitelem se člověk nenarodí, je to práce, kterou se učíte a pokud vás učení těší, můžete být úspěšní. Já se učím stále a vím, že to tak bude napořád, dokud mi budou stačit síly. Chuť pracovat s lidmi, s nemocnými lidmi, s nemohoucími lidmi, pochází z vašeho nitra a je to ve vás. Začala jsem si to uvědomovat, když jsem studovala zdravotnickou školu, pracovala v nemocnici u lůžka, v ambulancích i na operačním sále.

Určitě se mnou budete souhlasit, že práci pečovatelky, zdravotní sestry, sociální pracovnice, v obecném pojetí nikdo nedělá pro finanční spokojenost. Chci a přeji si otevřít cestu k nám, abyste věděli, na čem nám záleží, o co se snažíme a vstoupit do podvědomí. Naší práci, alespoň většina z nás, dělá proto, že chceme. Chceme se postarat v rámci možností, chceme ukázat, že každý člověk si zaslouží pozornost a zejména ti, kteří nezvládají to, co je pro mě, pro vás, naprostou samozřejmostí. Pečovat o ty z nás, kteří už nemohou, není snadné. Je to velmi náročná práce, jak po stránce fyzické, tak i po stránce psychické. Ti, kteří tuto práci vykonávají, po skončení své práce, odchází domů, ke svým rodinám a také řeší běžné situace, který přinesl další den. Velmi si všech těch pečujících lidí vážím.

Zjistila jsem, že tato práce, práce s nemocnými lidmi, je neuvěřitelně izolovaná, tabuizovaná, napříč celou společností. Hovořím tady o typech našeho zařízení. Je pravda, že se to malými krůčky lepší a je to velmi dlouhá cesta. My všichni si musíme uvědomit, že pečovat o naše blízké, i o ty, kteří jsou na světě už sami, je nedílnou součástí našich a všech životů. Stáří, nemoc, do našich životů patří a bude to tak stále.

Několikrát jsem hovořila s vámi, když jste se rozhodovali, zda nám svěříte svého blízkého do péče, tato rozhodování, tyto rozhovory, tato zjištění, že váš blízký potřebuje stálou pomoc a péči, není jednoduché přijmout a smířit se se situací. S tím, že rodiče, prarodiče, bratr, sestra, už nejsou tím, kým byli. Proto chci otevřít cestu k nám, protože myšlenky mohou dokázat neuvěřitelné.

A proto jsme tady, chceme pomoci, proto přijďte za svými blízkými na Štědrý večer s vámi u Nás, povečeřet, popovídat si i s námi, předat pár milých vzpomínek, jací vaši blízcí byli, a my budeme poslouchat, v adventním čase.

Nechám si další myšlenky a slova zase napříště, mějte se dobře, opatrujte se, usmějte se a myslíte na to, že Tady a dnes jsme my i vy, že vážit si jeden druhého je projev úcty.

TH.